

Arrest

nr. 223 762 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van het haar verleende visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 april 2019.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 26 maart 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoekster richt op 6 april 2019 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juni 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij erkent dat zij niet binnen de termijn van acht dagen heeft geantwoord op de vraag van de griffie om haar intenties met betrekking tot het neerleggen van een synthesememorie kenbaar te maken maar wijst erop dat zij wel binnen de voorziene termijn van vijftien dagen een synthesememorie aan de Raad heeft overgemaakt zodat geen gebrek aan belang kan worden vastgesteld. De verwerende partij deelt mee dat de verzoekende partij intussen werd toegelaten tot het Belgisch grondgebied en legt ter bevestiging een stuk neer. De verzoekende partij erkent dat haar belang hierdoor is teloorgegaan in de mate dat haar beroep is gericht tegen de teruggedrijving, maar dat dit niet geldt voor de intrekking van haar visum.”*

1.4. De Raad wijst erop dat het aangetekend schrijven van de griffie met de vraag of verzoekster al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen aan bpost werd overhandigd met het oog op betekening ervan aan verzoekster op 27 februari 2019. Conform artikel 38/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet beschikt verzoekster, vanaf de kennisgeving van voormelde brief van de griffie, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen.

1.5. Uitgaand van het wettelijk vermoeden, zoals vastgelegd in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van kennisname op de derde werkdag die volgt op die waarop de bovenvermelde brief van de griffie aan de postdiensten werd overhandigd, dient te worden aangenomen dat verzoekster op maandag 4 maart 2019 kennis heeft genomen van de vraag van de griffie of zij al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen. Aldus diende verzoekster ten laatste op maandag 11 maart 2019 de griffie op te hoogte te stellen van haar wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen. In casu wijst de Raad erop dat verzoekster zelf stelt dat ze naliët om binnen de termijn van 8 dagen, dus ten laatste op maandag 11 maart 2019, haar intenties inzake het al dan niet neerleggen van een synthesememorie kenbaar te maken. Ze haalt hierbij geen overmacht aan. Derhalve moet het beroep worden verworpen bij gebrek aan het vereiste belang. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet geldt duidelijk indien een verzoekende partij niet tijdig heeft geantwoord op de vraag of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Het feit dat verzoekster op 13 maart 2019 alsnog een synthesememorie indiende, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het betoog van verzoekster is dan ook niet van aard om de inhoud van de beschikking aan het wankelen te kunnen brengen.

1.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, namelijk dat zij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen haar wens niet kenbaar heeft gemaakt om al dan niet een synthesememorie in te dienen, zodat de Raad onverwijld uitspraak doet *“waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”*.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA